

Sygn. akt: I C 676/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 28 grudnia 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017r

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 371,04 zł. (sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt jeden złotych cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od dnia 29.03.2016r do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2736 zł. (dwa tysiące siedemset trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 935,60 zł. (dziewięćset trzydzieści pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 676/16

UZASADNIENIE

Powód K. K. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., domagając się zapłaty kwoty 6 371,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w wyniku kolizji drogowej, do której doszło w dniu 11 września 2015 roku, uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą kolizji był kierujący, który posiadał ubezpieczenie w zakresie obowiązkowego OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Uszkodzony pojazd posiadał polisę ubezpieczeniową OC w (...) S.A., w którym dokonał zgłoszenia szkody w ramach systemu bezpośredniej likwidacji szkody. Powód zawarł z (...) S.A. umowę zlecenia likwidacji szkody i umowę przelewu wierzytelności z tytułu prawa do odszkodowania za uszkodzony pojazd do wysokości wypłaconego przez (...) S.A. na rzecz powoda świadczenia pieniężnego, które wyniosło 3.417,56 zł. Powód, nie zgadzając się z wysokością odszkodowania, w dniu 24 lutego 2016 roku skierował do pozwanego wnioski o dopłatę odszkodowania, jednak pozwany odmówił spełnienia żądania uznając, że powód zbył wszystkie należne mu roszczenia na rzecz (...) S.A. Powód wskazuje, że (...) S.A. nabył od niego jedynie roszczenie do wysokości wypłaconej części odszkodowania. Wysokość szkody została wyliczona przez warsztat naprawczy. Ustalono, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji powinny wynieść 9.788,60 zł, stąd powód dochodzi dopłaty kwoty 6.371,04 zł do wypłaconej już części odszkodowania. Powód kwestionuje wyliczenia zawarte w kalkulacji pozwanego,

wskazując, że ubezpieczyciel (...) S.A. bezzasadnie uwzględnił w kosztorysie ceny części nieoryginalnych, zastosował nieproporcjonalnie niskie koszty robocizny oraz bezzasadnie dokonał potrąceń z tytułu amortyzacji. Nadto, zdaniem powoda, roszczenie odszkodowawcze jest niezależne od dokonania naprawy.

Powód wskazał, że przelał on na rzecz (...) S.A. w W. swoje roszczenie wobec pozwanego do wysokości zapłaconej na jego rzecz przez (...) S.A. W związku, z czym powód posiada legitymację procesową czynną w niniejszym procesie, gdyż dochodzi dopłaty do uprzednio wypłaconego przez (...) S.A. odszkodowania.

Powód podniósł, że umowa cesji wierzytelności na rzecz (...) S.A. w W. została zawarta w drodze zgłoszenia telefonicznego, więc nie istnieje dokument takiej umowy, a jedynie jej blankiet w aktach szkody. Wskazał również, że prowadzi działalność gospodarczą, jednak przedmiotowe roszczenie nie pozostaje w związku z jej prowadzeniem.

(pozew k. 2-4, pismo z dnia 05.09.2015r. k. 37,k. 48 akt, pismo z dnia 14.12.2016r. k. 47

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub spisu kosztów przedstawionego przez pełnomocnika pozwanej oraz powiększonego o kwotę uiszczonej opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany wskazał, że nie kwestionuje faktu wypadku, ani ubezpieczenia sprawcy wypadku u pozwanego z tytułu OC. W ocenie pozwanego, powód nie dysponuje prawem do odszkodowania, którego dochodzi w niniejszym postępowaniu, albowiem zawarł umowę zlecenia likwidacji szkody oraz dokonał cesji przelewu wierzytelności na rzecz (...) S.A. w W. w drodze systemu bezpośredniej likwidacji szkody. Pozwany nie kwestionuje wysokości szkody ustalonej przez (...) S.A., podnosząc, że jest zgodna z zapisami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany zakwestionował wartość szkody przedstawioną przez stronę powodową, wskazując, że została ona ustalona w sposób dowolny. Wskazał również, że w jego ocenie trwałość, estetyka, funkcjonalność części alternatywnych zamiennych nie odbiega od tej, którą można przypisać częściom pochodzącym od producenta.

(odpowiedź na pozew k. 13-16)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2015 roku około godz. 11:30 na ulicy (...) w G., doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda K. K., a użytkowany za jego zgodą przez Ł. G.. Sprawcą kolizji był kierowcą pojazdu marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z przyczepą o numerze rejestracyjnym (...), który naruszając przepisy ruchu drogowego podczas manewru parkowania doprowadził do zderzenia z pojazdem powoda. Sprawca kolizji miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o oświadczenie sprawcy szkody k. 32v, k. 33-37 a kt szkody nr (...), zeznania powoda K. K. k. 53v.)

W dniu 17 września 2015 roku powód zgłosił szkodę swojemu ubezpieczycielowi - (...) S.A. w W., z którym miał zawartą umowę ubezpieczenia w zakresie OC dotyczącą uszkodzonego samochodu, występując o likwidację szkody w ramach systemu bezpośredniej likwidacji szkody. Zgłoszenie odbyło się telefonicznie.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 17.09.2015 r. k. 33-37 akt szkody nr (...); mail wraz z załącznikiem w postaci umowy cesji wierzytelności k. 24-25, zeznania powoda K. K. k. 53v).

Pozwany, ubezpieczyciel sprawcy szkody z tytułu OC, pismem z dnia 30 września 2015 roku został poinformowany o powyższym.

(dowód: pismo z dnia 30.09.2015r. k. 51 akt szkody)

(...) S.A. w W., po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego szkody, decyzją z dnia 14 października 2015 roku, przyznał kwotę 2.778,50 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wypłata odszkodowania z tytułu szkody o numerze PL (...) w kwocie powiększonej o 23 % wartości podatku VAT od tej kwoty, czyli 3.417,56 zł - (...) S.A. dokonał na rzecz K. K..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o decyzję pozwanego z dnia 14.10.2015r. k. 71 akt szkody nr PL (...), zeznania powoda K. K. k. 53v).

Pismem z dnia 14 października 2015 roku pełnomocnik powoda wezwał (...) S.A. w W. do dopłaty odszkodowania w wysokości 6.370,56 zł z tytułu różnicy pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym a odszkodowaniem należnym. Do wezwania dołączono, sporządzoną na zlecenie powoda kalkulację naprawy. Mimo powyższego, (...) S.A. w W. nie zmienił swojego stanowiska w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 14.10.2015r. wraz z kalkulacją naprawy z dnia 25.08.2015r. k. 91, 155-163 akt szkody).

Dnia 27 października 2015 roku powód zbył samochód będący przedmiotem postępowania na rzecz osoby trzeciej za kwotę 12.000 zł., nie dokonując jego naprawy.

(dowód: umowa z dnia 27.10.2015r. k. 60, zeznania powoda K. K. k. 53v)

Następnie pełnomocnik powoda wiadomością e-mailową z dnia 24 lutego 2016 roku wezwał pozwanego o zapłatę brakującego odszkodowania w kwocie 6370,56 zł.

(dowód: wiadomość e-mail z dnia 24 lutego 2016r. k. 7 akt)

Pismem z dnia 04 marca 2016r. pozwany odmówił zapłaty dalszego odszkodowania.

(dowód: pismo z dnia 04.03.2016r. k. 9)

Niezbędny technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 września 2015 roku, przy zastosowaniu średnich stawek za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 110 zł/rbg brutto i prace lakiernicze w wysokości 120 zł/rbg brutto oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wynosi 10.146,80 zł brutto. Koszt naprawy wykazany w kalkulacji przedłożonej przez powoda to jest 9 788,60 zł. brutto – jest celowy i ekonomicznie uzasadniony, nie jest kosztem zawyżonym.

(dowód: opinia biegłego sądowego do spraw wyceny pojazdów samochodowych B. S. z dnia 17.05.2017r. wraz z załącznikiem k. 80-89 oraz uzupełniająca opinia z dnia 04.09.2017r. k. 109-111, ustna opinia uzupełniająca z dnia 12.12.2017r k. 128-129, płyta k.130).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych B. S..

Oceniając materiał dowodowy Sąd uznał, że dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, w tym akt szkody, są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani nie podnosiła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd dopuścił dowód z dokumentu umowy sprzedaży samochodu z dnia 27.10.2015, stanowiący załącznik do pisma powoda z dnia 24.01.2017r, ponieważ w żaden sposób przeprowadzenie tego dowodu nie przesłużyło postępowanie w sprawie.

Sąd dał wiarę powodowi w zakresie składanych przez niego zeznań, gdyż były spójne i logiczne, znajdowały one potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił opinię sporządzoną przez biegłego sądowego do spraw wyceny pojazdów samochodowych B. S.. W ocenie Sądu opinia z dnia 17 maja 2017 roku oraz uzupełniająca opinia z dnia 04 września 2017 roku stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy na okoliczność ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda. W pisemnej opinii biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił, w jaki sposób ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu i jakie dane wziął przy tym pod uwagę. I tak, w kalkulacji kosztów naprawy biegły uwzględnił koszt zakupu oryginalnych części zamiennych, biorąc pod uwagę niezbędny zakres naprawy pojazdu powoda przyjęty według kalkulacji przygotowanej przez (...) S.A., ustalonej przez ubezpieczyciela podczas oględzin oraz wynikającej z technologii naprawy. Dodatkowo, biegły uwzględnił również koszt prac blacharskich i lakierniczych, przyjmując średnie stawki usług stosowane na rynku lokalnym. W opinii Sądu powyższy dowód stanowi obiektywny wykaz kosztów niezbędnych do przeprowadzenia naprawy samochodu należącego do powoda, zapewniający przywrócenie go do stanu sprzed uszkodzenia, do którego doszło w dniu 11 września 2015 roku. Przedłożona opinia została sporządzona rzetelnie i fachowo przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z zakresu wyceny pojazdów, zaś wnioski z niej wynikające są jasno i należyście uzasadnione, wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności. Nadto, opinia nie budzi żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej, co czyni ją w pełni przydatnym środkiem dowodowym. Stąd też Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania konkluzji z niej wynikających. Twierdzenia zawarte w opinii z dnia 17 maja 2017 roku były podważane przez stronę pozwaną, jednak biegły w opiniach uzupełniających pisemnej i ustnej, w sposób jasny i logiczny odniósł się do nich. W tym stanie rzeczy opinia przedłożona przez biegłego sądowego B. S. wraz z opiniami uzupełniającymi stanowiły podstawowy dowód, na którym Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Biegły m.in. wskazał, że w aktach szkody brak zapisu, że części uszkodzone zakwalifikowane do wymiany, nie są oryginalne, czy że mają wcześniejsze uszkodzenia nie związane ze szkodą, brak zapisu w tym zakresie o symbolice (...) w kalkulacji (...) S.A. Biegły sporządził kalkulację według zakresu uszkodzeń ustalonego przez (...) S.A., przy czym dla prac mechanicznych i blacharskich przyjął stawki 110 zł., zaś dla prac przygotowawczych i lakierniczych 120 zł., stawki te za roboczogodzinę były stosowane w 2015r w obrębie T. w zakładach (...) kategorii oraz przy uwzględnieniu części oryginalnych. W ocenie biegłego, którą Sąd podzielił, jeżeli uszkodzeniu uległy części oryginalne zachodzi ich konieczność wymiany na nowe wyprodukowane przez producenta części – również oryginalne. Pozwany nie wykazał, żeby części podlegające wymianie miały wcześniejsze uszkodzenia, sprzed szkody, żeby pojazd został ulepszony w wyniku naprawy lub żeby w sposób istotny wzrosła jego wartość. W istocie po naprawie samochód odzyskuje sprawność, jednak nie uzyskuje wartości handlowej sprzed wypadku.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie oględzin pojazdu powoda, ponieważ powód poinformował, że sprzedał samochód osobie trzeciej i przedłożył umowę sprzedaży pojazdu. Nadto wniosek o dowód z oględzin pojazdu powoda był spóźniony w świetle postanowienia Sądu z dnia 17.08.2016r k. 27 akt.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy

gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany. Podkreślić należy, że roszczenie o zapłatę przysługujące w stosunku do ubezpieczyciela uzależnione jest od wykazania przesłanek odpowiedzialności ubezpieczonego z tytułu czynu niedozwolonego. Zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody samoistni posiadacze pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Stąd odpowiedzialność sprawcy zgodnie z art. 415 k.c. jest oparta na zasadzie winy. A zatem do przesłanek odpowiedzialności deliktowej będą należały: działanie lub zaniechanie sprawcy, z którym związana jest odpowiedzialność, szkoda oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy działaniem bądź zaniechaniem a szkodą. Ciężar wykazania powyższych przesłanek spoczywa na stronie powodowej.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu ani co do okoliczności kolizji drogowej z dnia 11 września 2015 roku, winy kierowcy ubezpieczonego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Spór dotyczył wartości szkody i tego czy pozwany i ewentualnie w jakim zakresie ponosi odpowiedzialność za szkodę w związku z zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w sytuacji, gdy powód wystąpił o likwidację szkody do ubezpieczyciela, z którym miał zawartą umowę OC w drodze bezpośredniej likwidacji szkody.

Spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania koncentrował się wokół kwestii istnienia i prawidłowego wykazania przez powoda legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Pozwany ubezpieczyciel w odpowiedzi na pozew podniósł bowiem, że poszkodowany dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności z tytułu rekompensaty szkody majątkowej z dnia 11 września 2015 roku na rzecz (...) S.A. w W.. Zaznaczyć należy, że w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest podpisanego przez strony dokumentu umowy przelewu wierzytelności na rzecz (...) S.A. w W., a zatem to ubezpieczyciel sprawcy szkody ponosi za nią odpowiedzialność. Powód zlecił likwidację szkody telefonicznie w drodze bezpośredniej likwidacji szkody. Postępowanie zostało przeprowadzone i częściowo wypłacone odszkodowanie, którego wysokość powód od początku kwestionował. Tym samym powód uzyskał uprawnienie do dochodzenia wypłaty brakującej w jego ocenie części odszkodowania, ponad wartość już wypłaconą przez (...) i przy jej uwzględnieniu.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wyrządzonej wskutek zdarzenia z dnia 11 września 2015 roku, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych B. S., który podał, że wysokość niezbędnych i celowych kosztów naprawy samochodu powoda wyniesie 10.146,80 zł brutto, w czym zawiera się dochodzona przez powoda kwota w wysokości 9.788,60 zł. Biegły udokumentował swoje wyliczenia, przedstawiając kosztorys naprawy z cenami części zamiennych pochodzących od producenta oraz kosztami prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych. Uwzględnienie przez biegłego przy sporządzaniu opinii cen części nowych i oryginalnych, odpowiadających rodzajowi części uszkodzonych, nie budziła wątpliwości Sądu. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 13 czerwca 2003r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Pamiętać przy tym należy, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, LEX nr 1129783).

W niniejszym postępowaniu pozwany podnosił, że przed powstaniem szkody w samochodzie należącym do powoda były zamontowane części nieoryginalne, a wyprowadzony przez biegłego wniosek zawarty w opinii z dnia 17 maja 2015 roku, że z uwagi na brak zapisu w aktach szkody o symbolice (...) w kalkulacji (...) S.A., że części uszkodzone zakwalifikowane do wymiany nie są do oryginalne i posiadają wcześniejsze uszkodzenia niezwiązane ze szkodą, jest błędny. Pozwany podnosił, iż w przypadku dokonania naprawy przy użyciu części oryginalnych dojdzie do wzrostu wartości pojazdu, a w konsekwencji powód zostanie bezpodstawnie wzbogacony kosztem majątku pozwanego.

Nie sposób zgodzić się z tymi zarzutami, mając na uwadze treść uzupełniającej opinii z dnia 04. 09. 2017 r i opinii złożonej na rozprawie w dniu 12.12.2017r, gdzie biegły wskazał, że skoro nie stwierdzono stanu innego, to części objęte kwalifikacją są oryginalne, sygnowane znakiem producenta pojazdu. Nadto biegły odniósł się również w uzupełniającej opinii do zarzutów strony pozwanej, która podnosiła, że nie jest koniecznym stosowanie części oryginalnych, droższych, niekoniecznie lepszych. Stwierdził on, że konieczność wymiany części na nowe powinno być regułą, jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, o czym była mowa wyżej.

Jak już wspomniano na wstępie, Sąd nie znalazł powodów, dla których można by choćby częściowo podważyć wydane w sprawie opinie. Podkreślić bowiem należy, że zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Wprawdzie naprawa samochodu przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych jest droższa, jednak oczekiwanie ubezpieczyciela, że poszkodowany naprawi swój samochód w sposób możliwie najtańszy jest sprzeczne z regułą wyrażoną przepisem art. 361 k.c. Sama zaś okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części, w szczególności, że pozwany potrącił w sposób nieuzasadniony w swojej kalkulacji wartość części o 20%. Celem naprawy jest bowiem przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności sprzed kolizji. Zatem dopiero gdy pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego można mówić, iż szkoda została naprawiona, a obowiązek ubezpieczyciela wygasa. Biorąc za podstawę powyższe, Sąd podzielił opinię biegłego w całości, uznając ją za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych i opierając rozstrzygnięcie sprawy na wyliczeniach w niej zawartych.

W tym stanie rzeczy – zgodnie z opinią biegłego – Sąd przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed kolizji objęty żądaniem pozwu, jest w pełni zasadny. Biorąc natomiast pod uwagę, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 3.417,56 zł - to pozostała część należnego powodowi odszkodowania za szkodę wynosi 6.371,04 zł. Wobec powyższego, taką też kwotę, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w dniu 11 września 2015 roku. Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty od dnia 29 marca 2016 roku do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z powyższym przepisem art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zważywszy, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 24 lutego 2016r, popadł w opóźnienie z dniem 25 marca 2016 roku, tj. z dniem następnym po upływie wyżej wymienionego 30-dniowego terminu, tak więc Sąd orzekł naliczanie odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem powoda od dnia 29 marca 2016 roku. Bez wątplenia bowiem pozwany jako profesjonalista, dysponujący fachowym zespołem specjalistów i rzeczoznawców, był w stanie w terminie wynikającym z wyżej cytowanego przepisu, ustalić prawidłowo rozmiar szkody i wysokość należnego powodowi odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507, z późn. zm.) w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 27.10.2016r. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość

kosztów procesu (2736 zł.), na które składały się: opłata sądowa od pozwu (319 zł) i opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (2400 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł)., zaś niewykorzystana zaliczka wpłacona przez powoda w kwocie 700 zł. zostanie jemu zwrócona (k. 36 akt).

Ponadto, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego koszty tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa na pokrycie wynagrodzenia biegłego w wysokości 935,60 zł.